

A kánaánita tüske Izrael testében

I. rész: Leckék Izrael honfoglalásaiból

Kevés bibliai történet vált ki olyan döbbenetet és kavart fel heves indulatokat az emberekben, mint Isten azon parancsa Izrael felé, hogy pusztítsanak ki minden kánaánitát az Ígéret földjéről – asszonyostul, gyermekestül, állatostul, mindenestül és teljesen. Isten nyomatékosította, hogy amennyiben nem viszik véghez ezt a parancsot, az nagyon keményen vissza fog ütni rájuk. Noha Izrael, Józsué vezetése alatt elszántan kezdte meg ezt a műveletet, végül mégsem végezték el maradéktalanul. Ennek következményei aztán valóban utol is érték a nemzetet, az idő teltével ugyanis átvették e pogány népek szokásait és Istentől eltávolodva bálványimádatba estek. Ez okozta az északi tíz törzs megtagadását és nemzeti fogságát, majd pedig szórványosodását. Ez egy fontos leckeként kell, hogy szolgáljon az egyház számára is, hiszen mint írva van, Izrael történelmének eseményei „*előképek számunkra és az egyház okulására lettek lejegyezve*“ (1Kor. 10:11). Ennek ellenére, a legtöbb felekezeti tanító, ha teheti, messziről elkerüli ezt a témát, s ha erre rákérdeznek, akkor képtelenek magyarázatot nyújtani a „kegyetlen, népirtó parancs” okaira. Mi az Isten Gyülekezeteiben Isten szemszögéből tekintünk a bibliai történetekre, így erre az eseményre is. Tudjuk, ennek a történetnek koránt sincs vége, a folyamatok modern korunkban is megismétlődnek, s hamarosan klimatikus következményei lesznek. Igen, a világ megütközik ezen. Milyen Isten az, aki képes ilyeneket megtenni, kérdezik korunk felvilágosult, politikailag korrekt toleranciabajnokai. De még a magukat „kereszténynek” valló emberek között is bőven akadnak olyanok, akik szerint az Ószövetség kegyetlen, népirtó Istene nem lehet azonos Jézus Atyjával, „a szeretet Istenével”. Pedig az Ószövetség és az Újszövetség Istene ugyan az az Isten, s mi több, nála nincs változás. A születésjogi áldásaikat élvező izraelita nemzetek testében ma is ott van a kínos tüske, szemükben a szilánk és csak a kor végén lesznek mindenkorra eltávolítva a visszatérő „Józsué” által, s nem lesz többé Kánaánnak semmi maradéka. A testi szövetségben az emberi hiányosság miatt megmaradt a gonosz.

Isten Egyházának Gyülekezetei

Copyright © 2018, Póli Pál, Isten Egyházának Gyülekezetei

Minden jog fenntartva. A honlapon található kiadványok szabadon másolhatóak és terjeszthetőek, amennyiben a teljes szöveg, változtatás vagy törlés nélkül kerül másolásra illetve terjesztésre. A kiadó nevét, címét és a kiadási jogot fel kell tüntetni. Ár nem számítható fel érte. Kritikai elemzésekhez felhasználhatók rövid kivonatok a kiadási jog megsértése nélkül.

<http://www.churchofgod.hu>

„A nemzetek útjait el ne tanuljátok” (Jeremiás 10:2)

A kánaánita népek kipusztításának tényleges okait már több írásban is felvázoltuk, de itt sem mehetünk el mellette. Tudjuk, hogy **Kánaán meg lett átkozva** (1Móz. 9:10-26), s azt, hogy a kánaánita törzsek jogtalanul vették birtokukba az Ígéret földjét, miáltal további átkokat hoztak magukra (Jub. 10:27-34; 5Móz. 20:17) - a hírhedten bűnökkel telített életmódjukról nem is beszélve. Hosszú évszázadok teltek el, mialatt a kánaániták egyre fokozták bűneik mértékét, s amikor azok tetőztek, Isten megparancsolta népének, Izraelnek a kiirtásukat (5Móz. 7:1-6,16; 20:16-18; Józ. 11:10-14). „...Gonoszságukért űzi ki előtted a népeket az Úr” (5Móz. 9:5).

5Mózes 20:16-18 ¹⁶E népek városaiban, amelyeket JHVH, a te Istened örökségül ad neked, **egyetlen lelket se hagyj életben.** ¹⁷Rajtuk töltsd be az átkot mindenképpen, a hettitákon, amoritákon, kánaániakon, perizitákon, hivvitákon és jebuzitákon, **ahogy JHVH, a te Istened parancsolta,** ¹⁸**nehogy eltanuld tőlük utálatos dolgaikat, amelyeket isteneik (tiszteletére) végbevisznek, s így vétkeztek JHVH, a ti Istenetek ellen.**

A kánaániaknak írmagostul ki kellett pusztulniuk. Isten könnyűszerrel elpusztíthatta volna a kánaánitákat természetfeletti csapásokkal (mint tette azt Szodoma és Gomora városaival), de e helyett a választott nép keze által kívánta véghezvinni az ítéletet, ezáltal próbára téve az izraeliták engedelmisségét is. Ezért figyelmeztette őket arra, hogy amennyiben nem hajtják végre ezt a parancsot, az keményen és maradandóan fog visszaütni rájuk (4Móz. 33:5):

Józsué 11:15-20 ¹⁵ Amit JHVH szolgájának, Mózesnek parancsolt, azt Mózes parancsul adta Józsúének, **Józsué pedig teljesítette, nem hagyott ki egyetlen szót sem abból, amit JHVH Mózesnek parancsolt.** ¹⁶ Így hát Józsué az egész országot elfoglalta: a hegyvidéket, az egész Negebet és Gósen egész vidékét, a síkságot, Arabát, Izrael hegyeit és dombjait. ¹⁷ A Szeirrel szemközt emelkedő Pele-hegytől egészen Baál-Gadig, amely a Libanon völgyében, a Hermon-hegység lábánál fekszik, az összes királyt hatalmába ejtette és megölte. ¹⁸ Hosszú ideig hadakozott Józsué ezekkel a királyokkal. ¹⁹ **Egyetlen város sem kötött békét Izrael fiaival,** csak a hivviták, akik Gibeonban laktak [és csel által maradtak meg]; az összes többit harcban foglalták el. ²⁰ **Mert JHVH akaratára megkeményítették a szívüket és harcba szálltak Izraellel, hogy így könnyörtelenül betöltsék rajtuk az átkot és megsemmisüljenek, amint JHVH Mózesnek parancsolta.**

A kánaániták kipusztítását tehát semmi képen nem lehet elvonatkoztatni annak előzményeitől. E megátkozott és hosszú évszázadokon át gonoszságban élő nép bűnei elérték azt a szintet, amit már nem lehetett meghaladni, az Isten türelmi ideje pedig lejárt. Meg van írva: „*amikor a gonoszságot nem éri azon nyomban utol a büntető ítélet, az embereknek nő a bátorságuk a gonosztettre.*” (Préd. 8:11) A kánaániták évszázadokon át fokozták bűneiket, egy napon azonban hirtelen eljött a könnyörtelen számadás ideje. Gonosz korunkban ez megszívlelendő lecke kell,

hogy legyen. Isten meg kívánta akadályozni azt is, hogy bármilyen fizikai és szellemi nyoma maradjon a kánaánita népeknek és civilizációnak az Ábrahám gyermekeinek megígért és Izrael által elfoglalt Ígéret földjén. Részint betöltötte az átkot a kánaánitákon, részint pedig meg kívánta óvni népét a velük való keveredéstől és az általuk gyakorolt rettenetes pogány szokások felvételétől, ami a vesztüket jelentette volna. Ezzel egy valóban nagy felelősséget hárított Izraelre, mert bár Ő sikerrel támogatta népét a harcokban, de végül is nekik kellett véghezvinni a kánaániták teljes kipusztítását – a végeredmény, a siker rajtuk múltott. Maximális önfegyelmet kellett gyakorolniuk, hiszen:

3Mózes18:1-5 ¹JHVH azt mondta Mózesnek: ²„Szólj Izrael fiaihoz és mondd meg nekik: Én vagyok JHVH, a ti Istenetek!³Ne viselkedjétek úgy, ahogy Egyiptomban szokás, ahol laktatok, és **ne viselkedjétek úgy, ahogy Kánaán földjén szokás**, ahova vezetlek benneteket. **Ne kövessétek azok életmódját.** ⁴**Az én parancsaim szerint járjatok el, és az én törvényeimet tartsátok meg, s azok szerint éljétek.** Én vagyok JHVH, a ti Istenetek. ⁵**Tartsátok meg törvényeimet és parancsaimat; aki megtartja őket, élni fog.**

Ezért tudatta velük, hogy a békekötés és megalkuvás azt vonja magával, hogy tovább él köztük a gonosz, bennük is megfogán, míg végül maguk is a kánaániták sorsára jutnak:

Józsué 23:12-13 ¹² Ha azonban elpártoltok, **s azoknak a népeknek a maradékához csatlakoztok, amelyek köztetek maradtak, velük összeházasodtok, és kölcsönös kapcsolatot tartotok fenn velük,** ¹³ **akkor tudjátok meg, hogy JHVH, a ti Istenetek nem úzi el többé előletek azokat a népeket. Inkább háló és csapda lesznek számotokra, tüske az oldalatokban és por a szemetekben, míg el nem tűntök erről a jó földből,** amelyet JHVH a ti Istenetek adott nektek.

4Mózes 33:55-56 ⁵⁵ Ha azonban nem űzitek ki magatok elől a föld lakóit, mind, akiket meghagytok közülük, **szálka lesznek a szemetekben és tüske az oldalatokban, szorongatni fognak benneteket azon a földön, amelyen laktok majd,** ⁵⁶ **és én úgy bánok majd veletek, ahogy velük szándékoztam bánni.**

Amennyiben az izraeliták nem követik hiánytalanul és pontosan az utasításokat, akkor Isten nem veszíti ki előlük a kánaánitákat, mi több, nem lesznek képesek többé megszabadulni tőlük. Más szóval, a nyakukon maradnak, a kísértés forrásai lesznek és zaklatni fogják őket, mint tüskék a testet, vagy a por a szemeket, míg maguk is kivesznek a földről. A próba részeként, Izraelnek TILOS volt a kánaániták szokásait felvenni, TILOS volt nekik, velük keveredni (tiltott volt számukra a vegyes házasság, a faji és kulturális keveredés). Valójában még a kölcsönös kapcsolatok fenntartása is tiltva volt. Így tilos volt a kulturális, a gazdasági és katonai együttműködés, vagy bármilyen más kapcsolat kialakítása. TILTOTT volt számukra a „másság” elfogadása és tolerálása, nemhogy annak az éltetése. Az izraelitáknak így állandó éberségre volt szükségük, nehogy befolyásolva legyenek a köztük élő „kisebbség” szokásai és gyakorlatai által:

3Mózes 18:25-30 ²⁵Az ország tisztátalanná vált, de megtoroltam bűnét, s az országnak ki kellett okádnia lakóit. ²⁶Ti azonban tartsátok meg törvényeimet és parancsaimat, ne kövessetek el semmit azokból az iszonyatos dolgokból, sem a közületek valók, sem a közöttetek lakó idegenek. ²⁷Mindezeket az utálatos dolgokat annak a földnek a lakói követték el, amely előttetek van, és tisztátalanná lett a föld. ²⁸Ha ti is tisztátalanná teszitek, nemde titeket is kiokád, mint ahogy kiokádta az előttetek ott lakó nemzeteket? ²⁹Igen, ha valaki elköveti bármelyiket is azokból az utálatos dolgokból, az vesszen ki népéből, bárki is az. ³⁰Tartsátok meg tehát törvényeimet anélkül, hogy követnétek azokat az utálatos szokásokat, amelyeknek előttetek hódoltak. Így nem szennyeznek be benneteket. Én vagyok JHVH, a ti Istenetek.”

3Mózes 20:22-23 ²²Tartsátok meg minden törvényemet, minden parancsomat és éljetek szerintük: **akkor nem okád ki a föld benneteket**, ahová vezetlek, hogy ott lakjatok. ²³Ne kövessétek azoknak a népeknek a szokásait, amelyeket elűztem előletek, mivel elköverték mindezeket a dolgokat és megutáltam őket.

5Mózes 18:9-12 ⁹Ha bevonulsz arra a földre, amelyet JHVH, a te Istened ad neked, **ne tanulj el az ottani népektől az utálatos dolgokat.** ¹⁰Ne akadjon közted senki, aki fiát vagy lányát arra készíti, hogy tűzön menjen át; aki jóvendómondásra, varázslásra, csillagjóslásra vagy boszorkányságra adja magát; ¹¹aki bűbájosságot űz, szellemet vagy lelket kérdez; aki halottat idéz. ¹²Mert aki ilyet tesz, utálat tárgya JHVH szemében; JHVH, a te Istened emiatt az utálat miatt űzi el ezeket a népeket előled.

Napnál is világosabb, hogy Isten meg kívánta óvni népét azon szokások átvételétől, ami a saját pusztulásukat eredményezi. Tudjuk, Isten ma is meg kívánja óvni övéit mindezeketől. Az 5 Mózes 7. fejezetében Isten több a mai politikai korrektségnek egyáltalán nem megfelelő utasítást adott az izraeliták számára a másság tiszteletben tartását illetően:

5Mózes 7:1-6 ¹Ha az Úr, a te Istened elvezérel arra a földre, ahova most bevonulsz, hogy birtokodba vedd, s ha kiűzi előled mind a népeket, a hettitákat, a gírgasitákat, az amoritákat, a kánaániakat, a perizitákat, a hivvitákat és a jebuzitákat – hét nálad népesebb és nagyobb népet –, ²ha az Úr, a te Istened majd kiszolgáltatja neked, s te legyőzöd őket, akkor töltsd be rajtuk az átkot, ne köss velük szövetséget és ne könyörülj meg rajtuk. ³Ne köss velük házasságot, lányodat ne add egyhez sem feleségül közülük, és egyikük lányát se vedd fiadnak feleségül. ⁴Mert fiad elidegenedik tőlem, s más isteneket fog imádni. Akkor fölgerjed ellenetek az Úr haragja és elpusztít benneteket. ⁵Inkább így bánjatok velük: oltáraikat romboljátok össze, kőoszlopaikat döntsetek ki, szent fáikat vágjátok ki, bálványaikat pedig égessétek el. ⁶Mert te az Úr, a te Istened szent népe vagy, téged választott ki az Úr, a te Istened a föld népei közül a maga népének.

5Mózes 7:16, 22-23 ¹⁶Minden népet, amelyet az Úr, a te Istened kiszolgáltat neked, pusztíts el, ne kíméld őket együtt érzőn, s ne imádd isteneiket, mert ez csapda volna számodra! ²²Az Úr, a te Istened ezeket a népeket lassanként mind kiűzi előtted. Nem irthatod ki őket egyszerre, mert túlságosan elszaporodnának a mezőn a vadállatok. ²³Az Úr, a te Istened kiszolgáltatja őket neked, **veszteség veszteségre éri őket, míg ki nem**

pusztulnak. ²⁴Királyaikat hatalmadba adja, s te eltörlöd nevüket a földről. Senki sem áll meg előtted, míg ki nem pusztítod őket.

5Mózes 7:4-5 ⁴Akkor fölgerjed ellenetek az Úr haragja és elpusztít benneteket. ⁵Inkább így bánjatok velük: oltáraikat romboljátok össze, kőoszlopaikat döntsetek ki, szent fáikat vágjátok ki, bálványait pedig égessétek el.

Noha saját érdeküket szolgálta a szigorú utasítás, a jelek arra mutatnak, hogy az izraelitákban is felébredt egyféle értetlenség és humanista együttérzés embertársaik iránt, így a figyelmeztetés ellenére sem végezték el elégségesen a kánaánita törzsek teljes kipusztítását. Isten tökéletesen ismeri az emberi gondolkodásmódot, a bűnre való hajlamát, tudta, hogy minden tiltás ellenére szenvedélyes vágy gerjed majd bennük a „tiltott gyümölcs” (az egzotikusan szép kánaánita nők) és azok furcsa istenei iránt (*1Kir. 11:2*), de előre tudtukra adta, hogy ez mit von majd maga után. Nagyon tanulságos áttekinteni a negatív folyamatok alakulását.

Miután Józsué és az izraeliták átkeltek a Jordán folyón a Holt tengertől némileg északabbra, pihenőtt tartottak Gilgalban, majd megindultak Jerikó és Ai városai ellen. A városok bevétele után az izraeliták visszatértek Gilgalba és röviddel ezután elkövették az első nagy hibát. Az amoriták egy alnemzetsége, a gibbeoniták látván, hogy képtelenek megállni Izrael előtt, cselhez folyamodtak, és úgy álltak az izraeliták elé, mint egy békés szándékú, messze földről vándorló nép, akik szívesen szolgálnak Izraelnek (*Józs. 9. fejelet*). Az izraeliták úgy fogadták el az ajánlatot, hogy előtte nem kérték ki JHVH akaratát a dologban és békére kötelezték magukat. Ez egy végzetes mulasztás volt a részükről. Mivel a szövetséget esküvel erősítették meg, Izrael tehetetlen volt, s a kánaániták ezen elemei a „nyakukon maradtak.” A Józsué könyvéből úgy tűnik, mintha az izraeliták sikeresen vitték volna véghez az utasításokat, a Bírák könyve azonban rámutat arra, hogy az egyéni izraelita törzsek nagyon hanyagul végezték el a számukra kijelölt területek elfoglalását, aminek következtében egész területek maradtak meg kánaánita kézben (*Bír. 1:17-36*). Meg is jelent nekik JHVH angyala és tudatta velük a következményeket:

Bírák 2:1-4 ¹JHVH angyala fölment Gilgalból Bételbe, és így szólt: „Kihoztalak titeket Egyiptomból, és elvezettelek erre a földre, amelyet esküvel ígértem atyáitoknak. Ezt mondtam: **Nem szegem meg szövetségemet soha.** ²**De ti se kössetek szövetséget ennek a földnek a népével, hanem pusztítsátok el oltáraikat. Ti azonban nem hallgattatok szavamra. Miért tettétek ezt?** ³**Aztán azt is mondtam: Nem űzöm el ezeket a népeket előletek. Szorongassanak benneteket, isteneik meg legyenek csapda a számotokra.**” ⁴Amikor JHVH angyala elmondta Izrael fiainak ezeket a szavakat, a nép hangos sírásra fakadt.

A fentiek óriási leckeként szolgálnak számunkra. **JHVH angyala**, Izrael nemzeti Elohim-ja, a szellemi szikla, melyből ittak, az nem más volt, mint a Lény, aki később a Messiásként eljött (*v.ö. 1Kor. 10:1-4*). Ahogy az Atyánál, úgy Krisztusnál sincs változás (*Héb. 13:8*), s ne gondoljuk, hogy az egyház fejeként velünk, a szellemi népével elnézőbben bána. Pál nyomatékosította azt, hogy minden, ami Izraellel történt, példaként szolgál számunkra, beleértve a próbákat is:

1Korintus 10:6,11,13 ⁶Ez mind intő példa lett számunkra, hogy ne kívánjuk a rosszat, mint ahogy ők megkívánták. ¹¹Mindez előkép a számunkra, a mi okulásunkra írták meg, akik a végső időkben élünk. ¹³Eddig emberi erőt meghaladó kísértés még nem ért titeket. Hűséges az Isten, erőtökön felül nem hagy megkísérteni [próbára tenni], hanem a kísértéssel együtt a szabadulás lehetőségét is megadja, hogy kibírájátok.

Az izraeliták nem állták ki a próbát, nem vitték véghez az utasításokat, aminek eredményeként a kánaániták megmaradtak a földön. Ennek pedig az lett a következménye, hogy röviddel Józsué halála után megtörtént mindaz, amit JHVH angyala előre megmondott nekik: a kánaániták állandó kísértés és próba forrásává váltak Izraelben, s gyakran okozták elbukásukat.

Bírák 2:11-13 ¹¹Izrael fiai azt tették, ami gonosznak számít JHVH szemében, és a Baáloknak szolgáltak. ¹²Elhagyták JHVH-t, atyáik Istenét, aki kivezette őket Egyiptom földjéről, és más isteneiket követték, a körülöttük lakó népek isteneit. Ezeket imádták, JHVH-t pedig haragra ingerelték. ¹³Elhagyták JHVH-t, s Baálnak és Astarténak szolgáltak.

Bírák 3:1-7 ¹Ezeket a népeket hagyta meg JHVH, hogy általuk próbára tegye Izraelt, azokat, akik már nem ismerték a kánaáni háborúkat, ²mégpedig Izrael fiainak, nemzedékeinek javára, azért, hogy megtanítsa őket a hadviselésre, legalábbis azokat, akik nem ismerték az egykori háborúkat: ³a filiszteusok öt fejedelmét, az összes kánaánit, szidonit, hettitát, akik a Libanon hegyláncán laktak, Baal-Hermon hegyétől egészen Hamat bejáratáig. ⁴Ezek arra szolgáltak, hogy próbára tegye általuk Izraelt, s lássa, megtartják-e azokat a parancsokat, amelyeket az Úr atyáiknak adott, Mózes keze által. ⁵Izrael fiai a kánaániak, hettiták, amoriták, periziták, hivviták és jebuziták között laktak, ⁶feleségül vették lányaikat, fiaikhoz hozzáadták lányaikat és szolgáltak az isteneiknek. ⁷Izrael fiai azt tették, ami gonosznak számít az Úr szemében. **Megfeledeztek az Úrról, Istenükről, s a Baáloknak és az Aseráknak szolgáltak.**

A bírák idejében Izrael szellemi élete egy hullámvasúthoz hasonlított, hol a bálványimádat mételeyébe süllyedtek és emiatt ellenségeik kezébe kerültek, akik hevesen gyötörték őket, hol pedig Istenhez kiáltottak a szenvedéseik közepette, visszatértek hozzá és megszabadultak. Ez a folyamat ciklikusan ismétlődött nemzedékeken át és ez időktől kezdve már állandó problémává vált Izraelben a Baál kultusz. De ki volt ez a Baál? A Baál név valamely formában csaknem száz alkalommal fordul elő a Bibliában, ugyanis ez a bálványisten az izraeliták egyik legfőbb kísértőjévé vált. Nevének jelenése tulajdonos, vagy úr, aki a vihar, az időjárás, a gazdaság, a termés, illetve az állatállomány termékenységének az istene volt. Tőle függött a jólét, a bőség, a létbiztonság – tegyük hozzá, nagyon nagy áron, ünnepélyes emberáldozatok fejében. Halmokat, magaslatokat építettek neki, és általában bikaként, vagy egy bikafejjel ábrázolták. A Baálnak tartott fesztiválok tömegünnepélyek voltak, amelyeknek szerves részét képezték a rituális orgiák, a homoszexuális és a családon belüli nemi aktusok, kimerítve a szexuális perverzitás minden lehetséges formáját.

Az ünnepet lakomák, italozás és persze zene, tánc kísérte. És természetesen a hírhedt és rettenetes emberáldozatok. A kánaániták tisztában voltak Baál mohó vérszomjával és úgy tartották, hogy a megfelelő időjárást és a bőséges termést leginkább a csecsemők tűzben való feláldozása biztosítja. A csecsemőket vagy a Baált és Molokot reprezentáló tűzzel hevített hatalmas bronzból készített bikák izzó karjaira helyezték, vagy pedig annak kemenceként égő gyomrába vetették. Feketeruhás papjaik, a *khemarim*, önmagukon ejtettek mély véres sebeket a szellemvilággal való kapcsolatfelvétel érdekében. Baál kultusza minden tekintetben a halál kultusza volt. Ezt az istent később a görögöknél **Krónosszal** a rómaiaknál pedig, **Szturnusszal** jelenítették meg. A görögök és rómaiak kultuszai és ünnepi szokásai finomabb formában ugyan, de megegyeznek Baáléval és korunk legnépszerűbb ünnepei is ezekhez köthetők. Igen, bármennyire is hihetetlen, de a kultusz ünnepei és szokásai a mai napig jelen vannak a világban, és még a magukat kereszténynek mondó emberek is tömegesen gyakorolják.

Amikor a tüskék szúrása elmérgesedik: I. menet

Az izraeliták a továbbiakban is megszegették Isten csaknem minden utasítását, így a népekkel való keveredést tiltó parancsokat is. Voltak közöttük olyanok, akik vegyes házasságot kötöttek a kánaánitákkal. Még Dávid és Salamon is áthágták a parancsot, hiszen békét kötöttek, szövetségre léptek és kereskedelmi kapcsolatot létesítettek a kánaánitákkal. Salamon még feleségeket is vett közülük:

1Királyok 11:1-3 ¹Salamon király számtalan idegenből való asszonyt szeretett, mégpedig a fáraó lányán kívül moábita, ammonita, edomita, **szidóni és hettita asszonyokat**, ²tehát pogány népből valókat is, **akikről JHVH azt mondta Izrael fiainak: „Ne adjátok össze velük magatokat, s ők se házasodjanak össze veletek, mert elcsábítják szíveteket, s isteneikhez pártoltok.”** ³Ám Salamon csüggött rajtuk.

Ezen felül Salamon szervesen közreműködött annak a Sátán ihletette tírusi **gazdasági mintának** (*Ez. 28:4-5*) a kifejlesztésében is, ami korunk modern, monopolizáló, kizsákmányoló és természetromboló vadkapitalizmushoz vezetett. A nagy kereskedelmi városok gazdasági és kulturális központokká váltak, megszülvén a kozmopolitizmust. Ez a rendszer maradt ránk, ezen rendszer keretein belül bontakozott ki az izraelita gazdasági dominancia, s végül ez lesz majd az antikrisztusi világrend mozgató rugója is hamarosan! Gondoljunk bele: Ha Izrael véghez vitte volna Isten akaratát, akkor nem jöhetett volna létre az a gazdasági rend és az a gyökértelen globalizmus, ami a modern világunkat is jellemzi, és ami a kor végén pusztulást hoz az egész földre (*Jel. 11:18*). Ez a rendszer áruként kezeli az ember testét és lelkét (*Jel. 18:13*), valamint teljes kontrollja alá veti az emberiséget (*vö. Jel. 13:17*). Az ok és okozat kirakat példája.

Miután i.e. 930 körül kettészakadt az egyesült királyság [Izraelre és Júdára] az északi tíz törzs szinte azonnal bálványimádatba esett (*1Királyok 12:26-33*). Isten számos prófétát küldött hozzájuk, de eredménytelenül, végül az aposztázia oly mértékűvé vált, amit már Isten nem tolerált tovább

és i.e. 722-ben az asszírok kezébe adta Izrael törzseit. Az asszírok megsemmisítő vereséget mértek Izraelre, majd a 10 törzs túlélőit hazájuktól távoli helyekre deportálták. Beteljesedett hát Isten próféciai intése, s amint előttük a kánaánitákat, úgy őket is „kiokádta a föld magából” a gonoszágaik miatt. A másik izraelita királyságot, Júdát ugyancsak megfertőzte a kultusz:

Jeremiás 7:31 „És felépítették a Tófet magaslatait, amely a Ben-Hinnom völgyében van, **hogy megégessék fiaikat és leányaikat tűzben**, amit nem parancsoltam, és ami gondolatomban sem volt.”

Júda törzse visszatért a babiloni fogságból és tiszta lappal kezdhetett, de ez inkább a messiási vonal szükségszerű fenntartásának volt köszönhető, mintsem a zsidó nép egységes és elkötelezett hűségének. A zsidók közül sokan továbbra is „*Astarténak szolgáltak*”, ezen felül máig „*hordozzák Molok sátorát és Romfá isten csillagát*” azaz a **hexagramot** (vö. *Ap.Csel. 7:43*), amit korunkban nemzeti jelképükké tettek meg. Az ammoniták által imádott Molok, vagy Milkolm azonos volt a kánaániták Baáljával és rítusaik is tökéletesen megegyeztek. A Messiás megtagadása után a „hitzegő Júda” is el lett távolítva a Szentföldről. Míg azonban Júda további történelme jól követhető, addig Izrael „elveszett törzseinek” teljesen nyoma veszett, ezen végidőkig. Ugyanakkor ne feledjük azt, hogy, a Biblia elsősorban Izrael népeinek a könyve, hozzájuk és róluk szól, a prófeciák nagyobb része is velük foglalkozik. Ezen a tényen nem változtat az sem, hogy Izrael törzsei úgymond „elvesztek” és az sem, hogy időközben létre jött az egyház. De az sem változtat semmit, hogy az elveszett izraelita törzsek beazonosításának ismerete nélkül a bibliaolvasók nem érthetik meg a prófeciákat, illetve azoknak a folyamatoknak az okait, amelyek a szemük láttára mennek végbe a világban. Márpedig Izrael és Júda határozottan **beazonosíthatóak** miáltal bibliailag korrekt értelmet kapnak korunk világának eseményei, ugyanis az egykoron leírt prófeciák beteljesedését látjuk megvalósulni. Ma is nyilvánvalóan látható a kánaánita túske hatása az izraelita népek soraiban, látató az Istentől való elfordulásuk, a pogány valláselemek gyakorlása és hamarosan látni fogjuk ennek eredményét, a nemzeti büntetést, Jákob nyomorúságát is! A bibliai történelem egyik legnegatívabb eseményének a megismétlődése bontakozik ki a szemünk láttára, noha csak kevesen értik meg ezen folyamatok próféciai jelentőségét. Ahogy az ókori izraeliták nem fogták fel, úgy a mai leszármazottaik sem fogják fel azt, hogy Istent kísértik és az ítélet tüzével játszanak. A felek felállása azonos az ókorból ismert felállással: az izraelita népek vs. a kánaániták. Az utóbbiak belülről pusztítják az izraelita népeket és szokásaik kiszorítják azok elvilágiasodott és csak névlegesen „judeo keresztény” értékrendjét. Sajnálatos módon a folyamatok további részei is ismétlődnek, és az izraeliták, valamint a névleges kereszténység nagy többsége az ókori izraelitákhoz hasonlóan nem lát semmi kivetnivalót a másság elfogadásában, sőt, inkább erénynek tarja azt a saját vesztére! Hosszú út vezetett idáig, amit itt röviden áttekintünk.

A kánaánita szórvány és szokásaik hatása

A kánaániták egy teljes khámita alrasszt képeztek, akiknek a Szentírásban felsorolt tizenegy nemzetsége (1Móz. 10:15-18) Izraelnél nagyobb, és számosabb népeket alkotottak (5Móz. 7:1-1). Józsuéék i.e. 1450 körül kezdték meg az Ígéret földjének bevételét és ekkor vette kezdetét a kánaánita törzsek kipusztítása. Az izraeliták kezdetben valóban nagy pusztítást végeztek, s ennek hatására több kánaánita törzsi elem, menekülésre fogta a dolgot, amelyek aztán különböző irányokba széledtek szét a földön (1Móz. 7:2). Tudjuk, hogy a **szinimiták** keleti irányba vándoroltak és egészen Kínáig eljutottak, majd pedig azon túl a csendes óceáni szigetvilágban állapodtak meg. Az amoriták és más törzsi elemek nyugati irányba menekültek, s először Egyiptomban találtak menedéket. Ez az útvonal ma már viszonylag jól ismert a történészek által is. Az izraeliták által érintetlenül hagyott **hettiták** évszázadokkal később kezdték meg hosszantartó vándorútjukat. Ez a vonal Anatóliából indult ki, átszelte Európát, érintette Skandináviát, az észak orosz területeket majd Szibériát, onnan pedig a Bering szoroson átkelve elérték Észak Amerikát. Leszármazottaik ma az algonkin indián törzseket foglalják magukban. Az ismertebb nyugati útvonalon elmenekült kánaániták hagyták a legtöbb nyomot maguk után. Az ókori világ nagy történetírója, Caeasareai Procopiosz egy nagyon érdekes, bibliai szempontból is releváns és átfogó leírást nyújt a mórokról, méghozzá azok perspektívájából:

„A kezdetétől fogva szükséges elbeszélni azt, hogy honnan kerültek a MÓR népek Líbiába és miként telepedtek ott meg. Amikor a héberek kivonultak Egyiptomból és elérték Palesztina határait, meghalt Mózes, a bölcs ember, aki útjuk során vezette őket, és a vezérlés Joshua-ra, Nun fiára lett rábízva, aki bevitte ezt a népet Palesztinába. És a háborúban olyan hősiességet tanúsított, ami meghaladja a természetes emberét és elfoglalta a földet. Miután legyőzte mind az ott élő nemzeteket, könnyedén elfoglalta a városaikat is, és legyőzhetetlennek mutatkozott. **Na mármost, akkoriban a teljes földet, Szidon tengerétől Egyiptom határáig Föníciának nevezték.** És az ősi időkben egy király uralkodott a fölött, amint azt mindazok lejegyezték, akik a legkorábbi leírásokat adták a föníciaiakról. **E földön népes törzsek laktak, a gírgazeusok, a jebuzeusok és több más, amelyek megnevezései a héberek által leírt történetben olvashatók. Amikor ezek a nemzetek látták, hogy a megszállók vezére egy legyőzhetetlen ember volt, elhagyták őseik földjét és Egyiptom felé vették útjukat, ami határos volt az ő országukkal. És mivel nem leltek ott maguknak megfelelő lakterületre, mivelhogy Egyiptomban ősidőktől kezdve nagyszámú nép lakott, továbbmentek Líbiába. Ott számos várost alapítottak és Líbia teljes területét birtokukba vették, egészen Héraklész oszlopaiig [Gibraltári-szoros], és ott éltek a mai napig, a maguk föníciai nyelvét használva. Megépítettek egy erődvárat is Numidiában, ahol ma a Tigiszisz városa található. Azon a helyen két fehér kőből készült oszlop áll egy forrás mellett, amelyekre föníciai betűkkel a következő sorokat vésték: **‘Mi vagyunk azok, akik elmenekültek Joshua a [föld]rabló, Nun fia elől.’** Más nemzetek is megtelepedtek Líbiában még a mórok előtt, akiket mivel oly régóta élnek azon a földön, a föld gyermekeinek nevezik. És emiatt járja náluk az a beszéd, hogy Antaeusz, a királyuk, aki megbirkózott Héraklészszel Klipeában [Klypea, vagy Aspis, a mai Kalbia a karthágói partvidéken] a föld fia volt. És a későbbi időkben, amikor**

a Dido-val [a Karthágót megalapító tíruszi hercegnővel] érkező föníciaiak Líbia lakosai mellé költöztek, tették azt úgy, mint akik a rokonaikhoz költöznek. Ezeknek engedélyt adtak ahhoz, hogy megépítsék maguknak Karthágó városát. Az idő teltével azonban Karthágó egy népes és erős várossá fejlődött, és háborúra került sor köztük és a **móroknak nevezett szomszédjaik között, akik, mint már az mondva volt, ugyancsak Palesztinából érkeztek, őket [vagyis a karthágóiakat] megelőzően.** A karthágóiak győzedelmeskedtek és rávették a mórokat, hogy költözzenek el Karthágó mellől távolabbi vidékekre. Még később a rómaiak a háborúk során legyőzték mindannyiukat, és a mórokat Líbia lakatlan területeire száműzték, a karthágóiakat és egyéb líbiaiakat pedig adófizető alattvalóikká tették. Ezek után pedig a mórok számos győzelmet arattak a vandálok fölött, és birtokba vették azt a földet, amit most Mauritániának neveznek, Gadirától egészen Caesareaig [Tangiertől Algériáig] és Líbia maradék területéig. Ez hát a mórok líbiai megtelepedésének története.” - Prokopiosz, "History of the Wars" Book IV, "The Vandalic War," Capt.X, 12ff (Loeb Class, London, 1916)

Samuel Purchas a *Relations of the World and the Religions Observed in All Ages*, című munkájában olyan ősi forrásokra hivatkozva, mint a hírneves Caesareai Prokopiosz, ezt írja:

„Prokopiosz leírásai megerősítik azt, hogy azokban az időkben [Izrael honfoglalásakor] a Szidon és Egyiptom közötti teljes tengerparti vidéket Föniciának nevezték. Amikor pedig Józsué behatolt e területekre, annak lakosai [akiket az izraeliták nem pusztítottak el] elmenekültek Egyiptomba... Miután ott [Egyiptomban] felszaporodtak, tovább haladtak [Észak] Afrikába, s birtokukba vették az egész [észak afrikai] part menti sávot egészen Heraklész oszlopaiig.” (Samuel Purchas, *Relations of the World and the Religions Observed in All Ages*, 1613. I. Könyv, XVIII. fejezet, 85. o.)

Moses Chorenensis V. századi örmény történész egy hasonló lejegyzést nyújt, arról, hogy Héraklész oszlopainak [Gibraltár] közelében, az afrikai oldalon az elűzött kánaániták felépítettek két várost, s két oszlopra jegyezték fel történetüket:

„Ők [a kánaániták] ott, Numidiában építettek fel Tinge és Tanger városait, ahol két fehér kőből készült oszlop állt, közel egy nagy forráshoz. A két oszlopra a következő feliratot vésték fel föníciai betűkkel: **‘Mi vagyunk azok a kánaániták, akiket a földrabló Józsué űzött el és ezen a helyet telepedtünk meg.’**” (u.o. 85. o.)

Különös iróniája van annak, hogy a sorvetés által Sémnek jutott területet jogtalanul birtokba vevő, vagyis földrabló kánaániták (*Jub. 10:27-34*) a jogos örökrészükre beköltöző izraelitákat nevezték „földrablóknak”! Ezzel a hamis állítással még találkozni fogunk. Nem mellékesen, a Jubileumok könyve szerint pontosan ezen északnyugat-afrikai területek képezték a kánaániták jogos, sorsvetés által eldöntött örökrészét (*Jub. 9:1*). Akár azt is mondhatnánk, hogy haza találtak, s itt jó eséllyel hozhattak volna létre egy funkcionáló nemzetállamot. De ehelyett - s ebben talán szerepe van a kánaánita átoknak is -, inkább egyféle ugródeszkeként használták fel a területet. A Földközi tengeren átkelve kolóniákat hoztak létre az Ibér

félszigeten, a mai Franciaország területén, de településeik nyomai megtalálhatók a Rajna mentén és még Skandináviában is, így sokan Európa „őslakosaikén” tartják számon ezt a kora bronzkori népet. Ezt a sajátos kultúrát a jellegzetes, harangformájú, díszített agyagedényeik után a **Bell Beaker Culture**-ként a [a harangformájú főzőpohár-kultúra] nevezi a tudományos történelem. Az edényeiket díszítő motívumaik mellett a halottaiknak felemelt magas halmokról váltak híressé. A brit szigetekre áttelepedett elemeik a titokzatos, vad és festett bőrű és felnyírt hajjú pictek voltak. Bizonyos európai elemeik megmaradtak a kelták érkezéséig és azon túl a római uralomig. Az **Izrael elveszett törzseihez tartozó kelták**, akik i.e. 600 körül érkeztek meg Európa nyugati felébe megkülönböztették maguktól a már ott élő „beakereket”. A kelták ugyanis „*com-broges*”-ként [honfitárs]utaltak egymásra, míg a beakereket „*allo-broges*”-nek [más nép fia, vagy idegen] nevezték. (*The Berber Project, 19. o.*) Másrészt a keltáknak meg voltak a maguk Kánaánból eredő hagyományai, s a maguk Baál papjai, akiket ők druidáknak neveztek.

Az északnyugat-afrikai és nyugat-európai területeken élő kánaániták több ponton is átszelték az Atlanti Óceánt és településeket, majd egész kultúrákat hoztak létre az amerikai kontinensen. Később, Salamon idejében (i.sz. 1000 körül) további kánaánita kolóniák létesültek Észak-Afrikában, mint pl. a tiruszi kereskedők által létrehozott Karthágó. Ma már tudjuk, hogy a föníciaiak és az izraeliták hajói is eljutottak az amerikai kontinens különböző pontjaira, ahol akkor már régóta léteztek kánaánita kolóniák. A kora bronzkori kánaánita diaszpóra leszármazottai megtalálhatók szerte Dél, Közép és Észak-Amerikában. Egy jelentősebb kánaánita népelem a mai USA Mississippi Völgyében telepedett meg, ahol létrehozták az ugyancsak „halomépítő” Hopewell, illetve Cahokia néven ismert indián kultúrákat. Ennek nyomai megtalálhatók a Mississippi völgytől az USA délnyugati államain át Mexikóig. Agyagedényeik díszítései megegyeznek az európai *Beaker Culture* által használt motívumokkal. A halomépítők az i.sz. V. században egy hosszadalmas vándorlásba kezdtek az USA délnyugati államain keresztül, míg végül elérték a közép amerikai Mexikói völgyet 1193-ban. A felfedezések korában az aztékokként ismerte meg őket a világ (Lásd **A közép amerikai indiánok eredete** című írásunkat). Az aztékok tisztán megőrizték kánaánita őseik vallását, a baál-imádat minden elemét, így a kegyetlen emberáldozatokat is, amit ők még elfajultabb módon, tömegesen végeztek el. Kultúrájuk szerves része volt a halál kultusz. Az indiánok tehát semmi képen nem voltak az amerikai kontinens „őslakosai”. És ha már ez szóba jött, akkor érdemes ezt szélesebb kontextusban is megvizsgálni. Mert ha megfigyeltük, van egy állandóan ismétlődő minta: Kánaán jogtalanul foglalta el az Ígéret földjét, ám az adott időben a jogos tulajdonosoké, az izraelitáké lett. Amikor a kelták Nyugat Európába telepedtek meg, kiket találtak ott? Régi kedves szomszédjaikat, a kánaánitákat. S végül, amikor József két törzse felvette azt a bizonyos és általunk oly sokat emlegetett születésjogi áldást (*2Krón. 5:1*) és a próféciáknak megfelelően megszorodtak és kiterjedtek, keletre és nyugatra, északra és délre (*1Móz. 28:14*), kolonializálva a Föld különböző területeit, ki más is várta volna őket az „új honfoglalás” alkalmával, mint a kánaániták? S bár az izraeliták „elfoglalták az őslakosok földjeit”, azok maradékai megint csak túskeként gyötörhette az izraelitákat. Jól láthatóan, a megátkozott

Kánaán úgy lett pozícionálva szerte a világban, hogy Isten ígéretének megfelelően állandóan próbára tegyék Izraelt és maradandóan tüskék legyenek annak testében! *Deja Vu*, láthatóan az ókori történetnek és a leckének koránt nincs vége.

Párhuzamok az izraeliták honfoglalása és a születésjogi területek birtokbavételei között

Az észak amerikai kontinens első fehér telepesei - a József törzséből származó, mélyen vallásos angolszász alapítóatyák - az Ígéret földjét, az Új-Izraelt látták a kontinensben. Mindent, ami velük történt, a Biblia fényében értelmeztek. A korai héberek utódaiként azonosították önmagukat, s hogy teljessé legyen a bibliai párhuzam, az ott élő vad, pogány népek számukra a kánaánitákat jelenítették meg. A Mayflower-rel Amerikába érkező pilgrimek tehát Isten választott népének tartották magukat, akiknek **elsődleges küldetése az „Új Izrael” létrehozása, megalapítása volt. Azon a földön, ami nekik rendeltetett és ahol szabadon élhetnek a bibliai hitük szerint.** A koloniális periódus idején a lakosságnak teljes meggyőződése volt az, hogy mindezt az isteni gondviselés hozta így: *„Isten nyitotta meg számunkra ezt az útvonalat, és kezünkönél fogva vezetett bennünket erre a feladatra”* hirdették magabiztosan a **Manifest Destiny** égisze alatt. Az Ígéret Földjének koncepciója határozta meg céljaikat, szándékaikat és életvitelüket, erre a vízióra épült fel az Egyesült Államok. A bibliai párhuzamok legapróbb részletekig megegyeztek: A szabadságát kereső nép a hányattatások és üldöztetések után eljutott „a tejjel mézzel folyó Kánaánba”, hogy ott Isten szent népeként szabadon és megalkuvás nélkül gyakorolhassák **bibliai hitüket és élhessék meg az abból fakadó életmódot.** Ma már biztosan tudjuk, hogy a vad és hitetlen indiánok nagyrészt valóban a kánaániták leszármazottai voltak, így ezek a párhuzamok koránt sem felszínesek! A pilgrimek és a korai telepesek úgy vélték, hogy a bibliai mintának megfelelően Isten kezükbe adja és kiúzi előlük a vad népeket, hogy teljesen birtokba vehessék a nekik rendelt jó földet. John Winthrop - a massachusetts-i Bay-Kolónia későbbi kormányzója -, 1830-ban az Arabella nevű hajó fedélzetén Új Anglia felé tartva a lehető legtisztábban foglalta össze mindazt, amit a korai telepesek vallottak az isteni megbízatásukról. A hajón az alábbiakat vetette papírra, amit a partra szállás előtt egy prédikációban is elmondott a vele tartó utasoknak:

„Előállt az ügy, **ami Isten és közöttünk áll. Szövetségre léptünk vele e munka elvégzéséhez, megbízást kaptunk erre,**” ... „Amennyiben az Úr kedvében állt meghallgatni bennünket, akkor békével visz el minket vágyaink helyére, s az által [tudjuk] jóváhagyta a szövetséget, és megpecsételte a megbízásunkat és elvárja tőlünk a megfogalmazott cikkelyek határozott módon való kivitelezését.” ... „[a telepeseknek] követni kell Mikeás [próféta] tanácsát, igazságosan kell cselekedniük, könyörületet kell gyakorolniuk és alázatosan kell járniuk Istenükkel. És a cél érdekében egy emberként, szorosán össze kell kötödnünk ebben a munkában, testvéri szeretetet kell viselnünk egymás iránt, meg kell vonni magunktól a

fölösleget és megsegíteni azzal a rászorulókat.” ... **„Meg fogjuk látni, hogy Izrael Istene közöttünk van, amikor néhány tizednyien képesek leszünk ellenségeink tízezreinek ellenállni, amikor életet és elismerést kapunk és az utánunk jövő kolóniákban ekként beszélnek majd az emberek: olyanná tegyen bennünket az Úr, mint Új Angliát, ... Olyanokká leszünk, mint a hegyen álló város és minden nép reánk veti tekintetét,”**

Azt remélték, hogy az utánuk jövő nemzedékek is követni fogják az általuk levetett utat és méltányolják majd erőfeszítéseiket. Perry Miller történész a bibliai vonatkozású *„Küldetés a pusztában”* címet adta Winthorp levelének, illetve beszédének. Az utolsó, általunk kiemelt részt újra és újra felidéztek Amerika nagyjai, emlékeztetni kívánva az embereket arra, hogy kötelességük ezt a kijelölt útvonalat követni (ezt utoljára Ronald Reagan elnök tette meg). Amerika számára le lett fektetve az az út, ami naggyá tette. Az teljesen mindegy, hogy ma ki és mit gondol Amerika küldetéséről, mert azt annak megalapítói határozták meg.

Az idők ominózus jele az, hogy manapság már inkább elvakult, intoleráns vallási fanatikusoknak tekintik az alapítóatyákat. Mi, Isten Gyülekezetében Izrael elveszett törzsei identitásának, és a József törzseit illető **születésjogi áldások** próféciai ismeretében osztozunk a honalapító zarándokatyák azon nézetében, hogy Isten vezérelte őket Szavának, ígéreteinek beteljesítése érdekében. Isten e tiszta embereken keresztül nyitott utat József fiai számára, hogy méltó nyomokba lépve vegyék fel a nekik rendelt és páratlan fizikai áldásokkal járó születésjogi ígéreteiket. Az alapítóatyák levetették azt a szellemi nyomvonalat, aminek követésével utódaik megtarthatják az áldásokat. A Gondviselő közbenjárásának felismerése és az isteni útmutatásba vetett hit, valamint annak őszinte követése valóban egy meghatározó tényező egy nép felemelkedésében (*Péld. 14:34*) és amíg nem vetik el ezeket az erényeket addig áldásokban részesülnek. Ha pedig letérnek a helyes útról, előttük van az ókori Izrael példája.

Isten hívása a szentségre való elhívás

Izrael elhívásának fontos része volt az, hogy Isten modell nemzeteként szolgáljanak abban a világban, amelynek Sátán az istene (*2Kor. 4:4*) és a nemzeteket bukott **szellemi fejedelemségek** irányítják. Az izraelitáknak az egy igaz Isten népeként példázniuk kellett a többi nép számára azt, hogy miként kell egy társadalomnak **az isteni rend keretein belül funkcionálni**, dicsőséget hozva Istenre (*vö. 5Móz. 5:9*) és áldásokat önmagukra. Isten ismerete, az ő törvényei, rendeletei és utasításai elválasztották Izraelt a pogány világtól és életviteltől, amihez elkötelezett módon, szigorú önfegyelemmel kellett ragaszkodniuk. *„Legyetek szentek, mert én, JHVH a ti Istenetek szent vagyok”* (*3Móz. 11:45; 19:2*). A Teremtő nem szankcionálta a pogány népek életvitelét és féltő szeretettel óvta, óvja övéit azok isteneitől, szokásaitól és gyakorlataik felvételétől, azaz, a bálványimádattól:

2Mózes 34:14-16 ¹⁴**Nem imádhatsz más istent: JHVH neve az, hogy féltékeny, igen féltékeny Isten,** ¹⁵ezért ne köss szövetséget az ország lakóival. Amikor isteneikkel fajtalanokodnak,

isteneiknek áldozatot mutatnak be, akkor esetleg meghívják benneteket, hogy vegyetek részt lakomáikon. ¹⁶Te pedig esetleg lányaik közül vennél feleséget fiaid számára. Ha aztán leányaik isteneik előtt hódolnak, elcsábíthatják fiaitokat, hogy isteneiket imádják.

Bár Izrael számára tiltott volt más istenek imádata és a pogány vallásgyakorlatok felvétele, de befogadták mindazokat az idegen jövevényeket, akik igazodni kívántak az isteni rendhez. A multikulturalizmusnak azonban soha nem volt helye Izraelben! A multikulturalizmus a Sátán egyik legfőbb eszköze az igazság relativizálásához, majd pedig rövid úton való elfojtásához.

Amikor a tüskék szúrása elmérgesedik: az utolsó menet

A fősodratú kereszténység tanítói lezártak tekintik a Józsué idejében végbement „kínos” történetet és annak következményeit. Ha tehetik, messzire elkerülik a témakört és a szeretetre hivatkozva azt érzékeltetik, hogy ma már nincs törvény és nincs ítélet sem, az ilyen és hasonló „őszövségi esetek” végképp lezárultak. Ezzel maguk is részesei annak a negatív folyamatnak, ami által a „keresztény” nyugati világban megismétlődik az az ókori történet, ami Izrael szétszórattatását okozta. A „másság iránti tolerancia” egy olyan trójai faló, amelyből sorra bukkannak elő azok a pusztító bűnök, amelyek a társadalom vesztét okozzák. Azon a ponton, amikor egy gonosz közegben már az igazak képviselik a másságot, akkor nagy hirtelen megszűnik a másság iránti tolerancia. A bűnösök nem tolerálják az igazakat, mert az igazak igazságossága megítéli őket és a pusztító létük is terhükre van (*Bölcs. 2:14-15*). A gonoszok a bűnt kívánják elfogadott normává tenni, a jót rossznak mondják és üldözik, a rosszat pedig jónak nevezik és éltetik (*Ézs. 5:20*). Erről, és egyedül erről szól a politikailag korrekt beszédmód, miáltal gyűlöletbeszédnek, bigottságnak, intoleranciának, rasszizmusnak, homofóbiának, stb. minősül minden egyes szó, ami kiáll a bibliai értékrend mellett.

Tény, hogy az eredeti elgondolás és kijelölt út helyett egy sátáni, szabadkőműves mintaállam valósult meg Amerikában és ez a szellemileg elfajzott nemzedék a Baáloknak szolgál. Ki is veti őket magából a föld, elvesztik a születésjogi áldásokat, a velejáró gazdagságot és hatalmi státuszt. Fejek helyett farkakká lesznek a saját hazájukban (*5Móz. 28:43*), a köztük élő idegenek föléjük emelkednek, csapdaként szolgálnak számukra és felemésztik minden erejüket (*Hós. 7:10; Péld. 5:10*). A legyengült és szétzilált izraelitákat hirtelen fogja elérni Jákob nyomorúságának szörnyűsége napja (*Jer. 30:5-7*) és tehetetlenek lesznek az **asszír veszedelemmel** szemben. A vereség után jöttment, üldözött idegenekként kell bolyonganiuk az őket gyűlölő nemzetek között mindaddig, míg maradékuk meg nem tér. A névleges és langymeleg keresztényekre ugyan ez a sors vár és pontosan ugyan azon okoknál fogva: megtűrik maguk között a pogányok vallási szokásait és maguk is gyakorolják azokat.

Hóseás a róla elnevezett bibliai könyv 2. fejezetében jelen korunk Izraeljéhez üzent (*vö. Hós. 2:1-2*), felvázolva mindazon állapotokat, amelyek megelőzik a bukásukat, majd pedig kor végén a helyreállításukat. Mondanivalói tehát a mai, jólétben élő és elkényelmesedett izraelitákhoz

szólnak, rámutatva a bukásuk egyik legfőbb okára, nevezetesen arra, hogy az istentől kapott születésjogi áldásaikat a Baálokra vesztegetik:

Hóseás 2:10-15 ¹⁰Nem ismerte el, hogy én adtam neki a gabonát, a bort, az olajat, én adtam neki az ezüstöt, és az aranyat is, amelyből a Baálokat csinálta. ¹¹Ezért visszaveszem tőle gabonámat, ha eljön az ideje. s boromat is a maga idejében; megvonom tőle gyapjumat és lenemet, amellyel meztelenségét takargatja. ¹²Majd feltárom szégyenét szeretői előtt, és senki sem szabadítja ki kezemből. ¹³Örömnépeit megszüntetem, újholdját, szombatját és minden ünnepét. ¹⁴Letarolom szőljét és fügefáit, amelyekről azt mondta: „Ez a bérem, amelyet szeretőimtől kaptam.” Vadonná változtatom, a mezei vadak táplálékává. ¹⁵**Megtorlom rajta a Baálok napjait, amikor illatáldozatot mutatott be nekik; nyakékkal és függővel díszítette magát, úgy ment szeretői után. Rólam pedig megfélekedett! – mondja JHVH.**

Ne surranjunk át a fölött, hogy a fenti szöveg szerint az izraeliták egészen a végidőkig szolgálnak a Baáloknak! Igen, ez jelen korunk izraelita népeinek is az egyik fő bűne. A nyugati világ csupán nevében judeo-keresztény, társadalmukat mélyen átítatják a Baál imádatral kapcsolatos ünnepek, gyakorlatok, szokások és áldozatok! Miként lehetséges ez? Nos, külsőségeiben talán módosultak a gyakorlatok, a lényegüket tekintve azonban semmit nem változtak. A 13. versben ezt olvashatjuk: „*Örömnépeit megszüntetem, újholdját, szombatját és minden ünnepét.*” Noha a törvénytíprók azt tanítják, hogy itt Isten a saját ünnepnapjait vetette el, ez távol van az igazságtól. Izrael eleve azért lett elvesztett, mert elhagyták a szombattartást, ami az Isten népének pecsétje, azonosító jele (*Ezék. 20:12*). Az izraelita népek – Isten egyházának tagjaitól eltekintve – a mai napig tiporják Isten szombatjait (*Ézs. 58:13; Ezék. 20:13, 20-24*) és felváltották JHVH ünnepeit pogány ünnepekkel, Baál áldozati napjaival (*Ezék. 20:26*). Ezeket szünteti meg Isten, nem pedig a maga ünnepeit, amit kötelezően tartani fognak mind a népek a millennium idején (*Ézs. 66:23, Zak. 14:17-19*). Hogy konkrétan mik is ezek a baáli ünnepek, amelyek mai napig velünk vannak és hihetetlen népszerűségnek örvendenek? Nos, az olyan keresztény köntösbe bújtatott ünnepnapok, mint a **Baál/Szaturnália karácsony**, vagy a **Halloween**, a **Beltain (Május 1-e)** és a **Litha**, valamint Astarté ünnepe, az Easter/Húsvét. Noha manapság már inkább ajándékokkal és egyéb rítusos szokásokkal helyettesítik a tényleges emberáldozatokat – legalábbis egyelőre –, a mélyebben okkult politikai és szórakoztatóipari elit köreiben bizony az is előfordul.

Amint már láttuk, Baálnak az anyagi jólét, vagy a siker érdekében (*vö. 2Kir. 16:3-4*) áldoztak fel gyermekeket az ókori izraeliták. Ennek modern, de nagyon is nyilvánvaló formája az a több tízmillió abortált élet, amit az egyéni karrier érdekében, vagy pedig a kényelem és jólét oltárán áldoznak fel szerte a „judeo-keresztény” világban. A mai nyugati ember életvitele, szokásai, gyakorlatai, ünnepei minden tekintetben kimerítik a Baál imádat fogalmát, függetlenül attól,

hogy ezt tudatlanságból és szellemi vakságból teszik-e vagy esetleg tudatosan. A végeredmény az intézményesített bálványimádat és az erkölcsi közöny.

A születésjogi áldások kibontakozásának áldásos idejében egy történelmi pillanat erejéig felébredt az izraelitákban az a tudat, hogy nekik küldetésük a Biblia Istenének és az ő utainak ismertetése a pogány népek között. Az európai misszionáriusok eljuttatták a Szentírást a legtávolabbi, Istentől addig elvágott vad népek által lakott területekre, szolgálatot végeztek közöttük és civilizálták őket. Rudinald Kipling ezt a küldetést a fehér ember terhének nevezte, az azonos című, korrajznak is beillő versében. A műben lényegében annak adott hangot, hogy a nagyrészt bibliai értékeken alapuló fehér civilizáció Istentől kapott magasstos sorsrésze és küldetése az, hogy megossa a világgal ezeket az értékeket. Ugyanakkor rámutatott, hogy ez egy felelősségteljes „teher”, amit méltón kell viselnie a fehér embernek. Kipling ezt elsősorban az angolszász népekre értette, egy olyan világban, amelynek domináns nagyhatalma a Föld egynegyedét és a világ lakosságának 20%-át uraló Nagy Britannia volt. A birodalom, ami fölött „*soha nem megy le a nap.*” Efraim testvérmemzete, Manasszé (az USA) szintén akkoriban már páratlan gazdagságra tett szert, ami ugyancsak a hasonló keresztény fundamentalizmusra épült fel.

A brit birodalom dicsősége azonban letűnt, javában lement felette a nap. Az USA pedig nemzeti szinten egy szabadkőműves befolyás alá került, multikulturális, keresztény gyökereit megtagadó, illetve álkereszténykedő métellyé alacsonyodott le. A terhet levetették, s olyan útra léptek, hogy miattuk gyalázzák Isten nevét a népek (*Ezék. 36:22*). Az északnyugat európai izraelita népek liberális jóléti államai, passzív önfeladással tagadják meg és számolják fel, az őket elárasztó idegenek között. A világ szemében az addig terhet viselő fehér emberből a világ terhe lett. Ezzel egy időben a sátáni propaganda eredményeként a megmenekült kánaániták leszármazottai a természettel összhangban élő, nemes lelkű és bölcsszívű bennszülöttekké lettek avanzsálva. A gonosz fehér ember pedig e népek földjeinek elrablóivá, azok ősi kultúráinak elpusztítóivá váltak, az ellenük elkövetett genocídiumokról nem is beszélve. Ezeket ömleszteti ránc a liberális közbeszéd, ezt dömpingelik a luciferiánus szórakoztatóipar propagandatermékei, ezt szítja a New Age szellemisége, s ezeket az ostobaságokat kívánják belénk sulykolni bizonyos áltudományos és véleményformáló körök is.

A valódi földrablók vádolták, vádolják meg földrablással azokat, akik az Isten által nekik ígért földre mentek be. És azok nevezik a kultúra rombolóinak a keresztény fehér embert, akiktől, s akiknek a kultúrájától távol kell magát tartani az Isten választottainak. Az már persze nem része a politikailag korrekt beszédmódnak, hogy „a természettel összhangban élő” aztékok évente negyedmillió embert – gyermek fiúkat és lányokat - mészároltak le kegyetlenül isteneiknek adott áldozatokként. Nem hallani arról a „folklórról” sem, hogy a kitépett s még dobogó szíveket jóízűen elfogyasztották, majd áldozataik lenyúzott bőreit magukra öltve táncoltak az utcákon. Ahogy arról sem, hogy a dél amerikai indiánok és a polinéziai szigetek lakói között még a

modern korban is dívott a kannibalizmus és a démonkultusz számos formája. E népek előszeretettel tetoválják teli, vagy vagdalják össze a testüket és több más módon torzítják, csúfítják meg az Isten Szellemének potenciális templomát. Az sem véletlen, hogy a törzsi motívumok tetoválása, a hegesítés, az extrém piercingek a mainstream divat részévé váltak a mai nyugati keresztény világban, noha ezek mindegyike Isten törvényét áthágó gyakorlat. Ki is rombolja és fertőzi meg kinek a kultúráját?

Az írás II. részében olyan vallási ünnepek, hagyományok és gyakorlatok kerülnek górcső alá, amelyek a kánaánita Baál imádat részét képezték egykoron, s amelyek gyakorlatait magáévá tette az ún. judeo-keresztény kultúrkör is.

Izrael helyreállítása nem az egyház feladata, a próféciai beszédre való figyelmeztetésük és az igazság kimondása azonban igen (*Ez. 33:1-20*). A helyreállítást **a visszatérő Illés** végzi el (*Mt. 17:11; Sir. 48:10*), az igazak visszatérnek a törvényhez, s ezáltal elválasztatnak a gonoszoktól JHVH ítélete előtt (*Mal. 3:18-23*). Illésnek ezúttal bizonyára még nehezebb feladata lesz az izraelitákkal és a fekete reverendás *khemarim*-al (Baál papokkal), mint Ákháb és Jezebel idejében volt. A figyelmeztetése azonban – alább némi módosítással - ugyan az marad:

1Királyok 8:18 „...Nem én sodortam pusztulásba Izraelt, **hanem ti és atyáitok, amikor elhagytátok JHVH-t és amikor Baálhoz szegődtetek.**

1Királyok 8:21 **Meddig akartok még kétfelé sántikálni? Ha JHVH az Isten, akkor őt kövessétek; ha meg Baál, akkor kövessétek azt!”**

A 2Királyok 23:1-21 versekben felvázolt megtisztulás előképe, vagy előtípusa volt annak a megtisztulásnak, ami a kor végén végbemegy majd Izrael házában, s aminek alkalmával halálra adják mind a Baál papokat (*1Kír. 18:40*).

A második honfoglalás és a gonosz népek elpusztítása

A második nemzeti fogságot, az abból való szabadulás, **a második exodus** (*Ézs. 11:11-15; Jer. 16:14-15; Zak. 10:10*), majd pedig a második honfoglalás követi. Krisztus millenniumi uralmának az lesz az egyik legcsodálatosabb hozománya, hogy az izraeliták az újszövetség felvételével már megfelelően fogják betölteni a minta nép szerepét a világban. Izrael maradéka végzi el az ítéletet a nemzeteken, ezúttal már nem félszívvel és hanyagul. Olyanok lesznek, mint az oroszlánkölykök és úgy pusztítják el a gonosz nemzeteket, ahogyan a tűz felperzseli a tarlót:

Mikeás 5:6-7 ⁶Jákob maradéka olyan lesz majd a sok nép között, mint a harmat, amely az Úrtól jó, mint az esőcsepp a zöldellő mezőn: nem emberben bízunk, és nem szorul az ember fiára. ⁷**Akkor Jákob maradéka olyan lesz majd a sok nép között, mint az oroszlán az erdő**

vadjai között, mint az oroszlánkölyök a juhnyájban: amerre jár, gázol és zsákmányol, és senki nem ragadja el tőle a zsákmányt.

Abdiás 1:17-18 ¹⁷De lesznek menekültek Sion hegyén, – szent hely lesz ez –, és Jákob háza visszaszerzi tulajdonát. ¹⁸**Jákob háza tűz lesz, József háza láng,** Ézsau háza pedig szalma: felgyújtják és megemésztik.

Zakariás 12:5-9 ⁵Akkor így szólnak majd szívükben Júda törzsei: „Jeruzsálem lakóinak Istenükben, a Seregek JHVH-jában van az erejük.” ⁶Azon a napon olyanná teszem Júda törzseit, mint a forró serpenyő a fadarabok tetején, és mint az égő csóva a szalmában: jobb felé is, bal felé is minden népet körös-körül megéget. De Jeruzsálem megmarad a maga helyén, élükön. ⁹**Azon a napon hozzálátok, és mind kiirtom azokat a népeket, amelyek Jeruzsálem ellen kivonulnak.**

Izrael megtérésével és helyreállításával végre ki lesznek véve a nemzet testéből az azt addig zaklató tüskék:

Ezékiel 28:24 ²⁴**És nem lesz többé Izrael házának szúró tövise és fájdalomszerző tüskéje** mindazok között, kik körülöttük vannak, kik őket megvetik, és tudják meg, hogy én vagyok JHVH.

Hasonló lesz a helyzet Júdában és Jeruzsálemben is:

Zakariás 14:21 ²¹És Jeruzsálemben és Júdában minden fazék a Seregek Urának szenteltetik, és eljönnek mind, a kik áldozni akarnak, és választanak közülük és főznek azokban; **és nem léssen többé Kananeus [kánaánita] a Seregek Urának házában e napon.**

Simeon Testamentuma VI. 3-5 ³ **Akkor majd Kánaán magva mind kipusztul, elvész Amálek minden utódja, és elpusztulnak mind a kappadókiak és minden hettita a romlásba jut.** ⁴ **Akkor majd a föld kiveti magából Khámot, és az egész pogányság elpusztul.** A föld megnyugszik majd mindenféle zavargásoktól, és minden ég alatt dúló háborútól. ⁵ Ekkor fog majd Széth megdicsőülni, mert az Úr, Izrael hatalmas Istene megjelenik a földön emberi alakban, és megszabadítja benne Ádámot.

Eljön az idő, amikor nem azon értetlenkednek majd az emberek, hogy Izraelnek miért kellett elpusztítani a kánaánitákat, hanem azon, hogy miért nem vitték véghez az Isten utasításait. A vasvesszővel uralkodó Krisztus uralma alatt nem lesz tolerancia a káros vallási és kulturális elemek iránt, nem férkőzhetnek be Izraelbe a rájuk acsarkodó és a „kisebbségi” státusszal gyalázatosan visszaélő idegen népelemek. Ahogy nem lesz Izraelben multikulturalizmus és az az iránti tolerancia sem. Ehelyett a népek tanulják meg Izraeltől JHVH utainak követését:

Zakariás 8:23 Ezt mondja a Seregek JHVH-ja: Azokban a napokban egyetlen júdai ruhája szegélyét tíz különböző nyelvű ember fogja majd meg, és kéri: „Hadd menjünk veletek, mert hallottuk, hogy veletek van az Isten!”

Mikeás 4:1-2 ¹A napok végén JHVH templomának hegye a hegyek orma fölé emelkedik, magasabb lesz minden halomnál. A népek odasereglenek, ²sok nemzet tódul oda. „Gyertek – mondják –, menjünk fel JHVH hegyére, Jákob Istenének templomába, hogy tanítson meg minket útjaira, és az ő ösvényein járjunk. Mert a Sionról származik a törvény, Jeruzsálemből JHVH szava.”

Habakuk 2:14 Mert JHVH dicsőségének ismerete betölti majd a földet, miként a víz a tengert.

